

17/10/2026

Μια 37ετία από την εκλογή μας - Του Μητροπολίτου Γουμενίσσης Δημητρίου

/ [Γνώμες](#)

† Ο ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΗΣ ΓΟΥΜΕΝΙΣΣΗΣ, ΑΕΙΟΥΠΟΛΕΩΣ ΚΑΙ ΠΟΛΥΚΑΣΤΡΟΥ

Μιά 37ετία από την εκλογή μας

(ἀναδιφώντας σέ ιερές ἀναμνήσεις, τιμώντας μιά πολύχρονη ἐπέτειο)

τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Γουμενίσσης Δημητρίου

Οἱ φετινές μας ὑποχρεώσεις σέ Συνοδικές συμμετοχές (στήν τακτική σύγκληση τῆς Ἱεραρχίας, στή συνεδρία τῆς Δ.Ι.Σ. καί μιᾶς Σ.Ε.) ἀπό Βορειοελλαδίτη μᾶς ἔσχε τοῦτο τό μήνα Νοτιοελλαδίτη! Κοντά στήν εὐλόγως ἡμερτή γενέτειρα καί προπαντός σέ δύο-τρία Μοναστηριακά προσκυνήματα στήν εὐρύτερη ἀκτίνα. Κατά

σύμπτωση, καί τά τρία γυναικεῖα, ἀλλά πάντως ἀκμαῖα καί προπαντός πανίερα.

Ὁσιος Πατάπιος, βιγλάτορας πάνω ἀπό τό Λουτράκι, μέ τό ἄφθαρτο σκήνωμα τοῦ Ἁγίου, ἕνα σέβασμα πού ἀπό μικρό παιδάκι θυμᾶμαι καί συναισθηματικά εἶμαι συνδεδεμένος μέ τήν επίπονη κτιτορική του ἀνάπτυξη καί τά ἐπανειλημμένα θαύματα τοῦ Θεοῦ γιά τή διάσωση τῶν μοναζουσῶν καί τῆς Μονῆς ἀπό πυρκαγιές.

Ἅγιος Νεκτάριος, στήν Αἴγινα, μέ τήν ἐπιβλητική σημερινή του ὄψη καί πανορθόδοξη προσκυνηματική αἵγλη, ὅπου πήγαινα ἀπό ἱεροσπουδαστής, προσκυνητής τοῦ Ἁγίου, προστάτη τοῦ Αἰγινήτη συσπουδαστῆ καί ἐκλεκτοῦ φίλου καί ἀκολούθως συμφοιτητῆ καί τώρα Συνιεράρχου ἁγίου Ὑδρας κ. Ἐφραίμ.

Ἅγιος Ἰωάννης ὁ Μακρυνός, ἕνα ωραιότατο, ἅν καί λιτό καί ἀκμαιότατο σέ ἔμψυχο δυναμικό μοναστήρι, ἄλλο ἕνα ἀπό τά πολλά γυναικεῖα κτιτορικά «θαύματα» τοῦ σύγχρονου Ἑλλαδικοῦ χώρου.

Ὁ μείζων τῶν Προφητῶν Πρόδρομος καί Βαπτιστής, ὁ Ἱεράρχης τῆς μαρτυρικής ὑπομονῆς τῶν ὕβρεων καί ὁ Ὁσιος τῆς ἀσκητικῆς ἀγίας ἀναδρομῆς ἀπετέλεσαν αὐτές τίς μέρες γιά μένα πολύτιμη τριπλή εὐλογία γιά μιᾶ κατανυκτική ἀναδίφηση σέ ἕνα κορυφαῖο πανίερο δῶρο τῆς θείας περί ἐμέ φιλανθρωπίας. Πρίν 37 χρόνια αὐτές τίς μέρες ἐξελέγην καί χειροτονήθηκα Μητροπολίτης Λαρίσης μέ ὅ,τι ἐπέτρεψε ὁ Θεός νά συνεπάγεται ἐκείνη ἡ ἀνάδειξη μου ἀπό τήν Σεπτή Ἱεραρχία.

Κυριακή τοῦ Σπορέως, μνήμη τῆς Ζ΄ Οἰκουμενικῆς Συνόδου, σύμβολα ποιμαντορικῆς δεοντολογίας καί ἰσόβιας ἐνάσκησης, ἅν μή καί ἐνάθλησης. Σπορά-μαρτυρία Χριστοῦ, βίωση καί ἔμπνευση στό μυστήριό τοῦ «κατ' εἰκόνα καί καθ' ὁμοίωσιν Θεοῦ».

Δόξα τῷ Θεῷ, πάντων ἕνεκεν.

Καί γιά τίς παλαιότερες προσκυνηματικές μνημέες ἀπό παιδός καί γιά τήν νεότερη κομβική ἐπέτειο. Αὐτό ὑπαινισσόμουν (κι ἄς μήν τό ἔλεγα) μέ τό κήρυγμα πού προτίμησα νά κάνω, Κυριακή τοῦ Σπορέως, στό Καθολικό τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Ἁγίου Ἰωάννου τοῦ Μακρυνοῦ, μέ φιλόφρονα ἄδεια τοῦ οἰκείου Ποιμενάρχη ἁγίου Μεγάρων & Σαλαμῖνος κ. Κωνσταντίνου.

Λειτουργήσα μέ τόν ἐφημέριο τῆς ἐβδομάδος π. Καισάριο καί τούς μετ' ἐμοῦ Κληρικούς π. Ραφαήλ καί π. Μιχαήλ καί κήρυξα τά πρὸς οἰκοδομήν τῆς Ἀδελφότητος καί τῶν προσκυνητῶν.

Μετέσχον τῆς φιλοτίμου δεξιώσεως παρά τῆς Καθηγουμένης Γερόντισσας Μακρίνης τῆς νεωτέρας, ὁμιλήσας πρὸς τίς Ἀδελφές (80 τόν ἀριθμό Μοναχές καί 20 Δόκιμες) ἐπευχηθεῖς «τά κρεῖττονα καί ἐχόμενα σωτηρίας» γιά τήν μοναχική

ὕπακοή τους καί ἀφιέρωση στήν εὐαρεστία τοῦ Χριστοῦ μας.

Τά πρὸς οἰκοδομήν (ἀπὸ τό κήρυγμα τῆς Κυριακῆς)

Αἴνος καί λατρεία καί προσκύνησις τῷ Θεῷ ἡμῶν, πάντοτε, νῦν καί ἀεί καί εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων!...

... Κι ἀπὸ τὸν ἄκτιστο οὐρανὸ τῆς πανταχοῦ παρουσίας Του

(τὴν ὁποία, ἐδῶ, σήμερα, κοινωνοῦμε θεο-λατρευτικά)

ἅς συγκαταβοῦμε στὰ ἀνθρώπινα.

Εὐχαριστῶ τὸν Μητροπολίτη σας, τὸν λίαν ἀγαπητό μου ἀδελφὸ ἅγιο Μεγάρων καί Σαλαμῖνος κύριο Κωνσταντῖνο, προσφιλέστατο ἀπὸ παλιά (ἀπὸ τό 1984 πού τὸν εἶχα Εἰσηγητὴ στήν Πρωτοσυγκελλία), πού μοῦ παρέσχε τὴν δυνατότητα, ὡς ἱεουργὸς τοῦ Εὐαγγελίου καί λειτουργὸς τῆς θείας Χάριτος, νά λειτουργήσω στήν Ἱερὰ Μονή τοῦ Ἀγίου Ἰωάννου τοῦ Μακρινοῦ, στό περικαλλὲ νὰό τῶν Θεοφανείων τοῦ Χριστοῦ.

Εὐχαριστῶ ἐπίσης καί σᾶς, Γερόντισσα Μακρίνα, πού μοῦ ἀνοίξατε «τὴν εἴσοδο εἰς τὰ Ἅγια τῶν Ἀγίων» τῆς ἀγίας αὐτῆς Μονῆς. Σᾶς συγχαίρω ἀπὸ καρδίας πού καθοδηγεῖτε μέ φόβο Θεοῦ τὴν θεοσύστατη καί θεοφύλακτη ἀδελφότητα αὐτῆς (μοῦ εἶναι τόσο προσφιλεστάτη καί οἰκεία, ἀπὸ τότε πού ἤμουν παιδί καί ἔφηβος καί κληρικός), μέ τίς εὐλογίες τοῦ Ποιμενάρχου σας, πού εὐσχημόνως καί εὐσεβοφρόνως πηδαλιουχεῖ τὴν ὁλκάδα τῆς ἐδῶ τοπικῆς Ἐκκλησίας.

Παιδί ἀκόμη, μέ ἔπαιρνε ἡ μητέρα μου σέ προσκυνήματα ἱερὰ καί ἀγιώνυμα.

Ἐφηβο, στά 15 μου χρόνια, μέ ἔστειλε νά ρθῶ μέ τό λεωφορεῖο ἀπό τό Λουτράκι ὡς τά Πίσια καί ἀπό ἐκεῖ πεζοπορώντας πρός τό Σχίνο καί ἀπό ἐκεῖ πρός τήν Μαυρολίμνη μέχρι τήν Ἱερά Μονή σας μόνος μου, ἐπτά περίπου ὥρες, γιά νά σκληραγωγοῦμαι στήν ἀφοβία καί νά μεταποιῶ τό ἀρβανίτικο καί τό εὐρυτανικό πεῖσμα σέ ἀλύγιστη ἱερή τόλμη, λέγοντας τό «Κύριε Ἰησοῦ Χριστέ ἐλέησέ με». Ὅταν μέ ἀντίκρισε ἡ Γερόντισσα καί ἔμαθε τήν πεζοπορεία μου, ἔκανε τόν σταυρό της καί θαυμάζοντας εἶπε «Δέν περίμενα ποτέ ἕνα παιδί τῆς ἡλικίας σου νά ἔχει τήν τόλμη καί ὀλομόναχος νά ῥθεῖ ἀπό τόσο μακριά».

Συναπαντήθηκα ἀρκετές φορές μέ τήν ἱερή μορφή τῆς ἀοιδίμου Γερόντισσάς σας, τῆς πρώτης Μακρίνας. Ἐδῶ παράγγειλα τήν λευκή στολή τῆς ἱερατικῆς μου χειροτονίας... Καί σήμερα, ἀξιώνομαι νά λειτουργῶ Ἀρχιερεὺς στόν Ἅγιο Ἰωάννη τόν Μακρυνό.

«Ἅγιος Ἰωάννης» ἦταν ὁ μόνος ἐνοριακός Ναός τοῦ Λουτρακίου, πού ἐκκλησιαζόμαστε κάθε γιορτή καί τίς Κυριακές, μέχρις ὅτου ἔγινε ὁ ἐνοριακός ναός τῆς «Παναγίας τῆς Γιάτρισσας».

Ὁ ἅγιος Ἰωάννης ὁ Πρόδρομος ὅμως δέν μέ ἐγκατέλειψε. Χειροτονήθηκα στό ναό του στήν Καβάλα διάκονος καί πρεσβύτερος καί μάλιστα στήν ἐορτή τῆς Ἀποδόσεως τῶν Θεοφανείων (14 Ἰανουαρίου ὑπό τοῦ μακαριστοῦ Μητροπολίτου Φιλίππων Προκοπίου). Ὁ Τίμιος Πρόδρομος ὑπῆρξε γιά μένα παιδιόθεν –ὅπως καί γιά σᾶς, Γερόντισσα, μέ τίς Ἀδελφές– κορυφαία χειραγωγή γιά τό μεγάλο «Εἰσοδικό» στήν ἐπιπόθηση τοῦ Κυρίου...

Προίσταμαι σήμερα τῆς λειτουργικῆς Συνάξεως καί τελῶ τήν ἱερουργία.

Ὑπηρετῶ τήν ἱερουργία, καί συμμετέχετε ἐσεῖς στήν ἱερουργία, θεο-προνο-ήτως!

Θεοπρονοήτως;;;

Ναί.

Ἡ ὕπαρξή μας, ἡ ζωή μας, ἡ χριστιανικότητά μας, ἡ μοναχική μας ιδιότητα, ἡ ἱερωσύνη, ἡ ἀρχιερατεία μας, ἡ σημερινή λατρευτική μας σύναξη, κάθε δευτερόλεπτο τῆς ζωῆς μας, κάθε ἴχνος συστατικό τῆς ὕπαρξής μας, ὅλα εἶναι θεοπρονόητα.

Ἐκεῖνος θέλησε καί προνόησε προαιώνια, γιά τήν δική μας ἔλευση στήν ὕπαρξη, γιά τήν δική μας ὄντότητα, γιά τήν δική μας χρονικότητα, γιά τόν σημερινό ἐδῶ λατρευτικό συγχρονισμό μας, καί γιά τόν αἰώνιο «ἐγ-χρονισμό» τῆς παρούσης λειτουργίας.

Βεβαίως καί ἐμεῖς Τόν θέλουμε. Εἶναι γιά μᾶς «τό Α καί τό Ω».

Ἀλλά... ἤδη μᾶς ἔχει προλάβει Ἐκεῖνος. Καί Τόν δοξολογοῦμε γι' αὐτό.

Ἐκεῖνον συνεχῶς προσλαμβάνουμε, μέσα ἀπό τά ἀνθρώπινα τοῦ βίου μας.

Ἐκεῖνον συνεχῶς ἀναπνέουμε, μέσα ἀπό ὅλες τίς ἀναπνοές τοῦ βίου μας.

Γιά Κεῖνον συνεχῶς «καρδιοχτυπᾶμε», μέσα ἀπό ὅλα τά καρδιοχτύπια ἐπὶ τῆς γῆς.

Ἐκεῖνον κατὰ βάθος (καί κατ' ἀλήθειαν) ἐπιποθεῖ ἡ λογικότητά μας, ἡ νοερότητά μας, ἡ συναισθηματικότητά μας, ἡ ὑγεία καί ἡ παθολογία τῆς ψυχῆς μας, ἡ ὑγεία καί ἡ παθολογία τῆς ἱστορίας.

Εἴτε μέ τά θεάρεστα εἴτε μέ τά ἀντίθετα, κατὰ βάθος δείχνουμε πρὸς Ἐκεῖνον.

Ἐκεῖνον κατὰ βάθος ἐπιποθοῦμε, καί ὅταν εὐτυχοῦμε μέ τίς εὐτυχίες μας, καί ὅταν δυστυχοῦμε μέ τίς δυστυχίες μας. Καί ὅταν φτιάχνουμε, καί ὅταν καταστρέφουμε. Καί ὅταν εἰρηνεύουμε, καί ὅταν πολεμοῦμε. Καί ὅταν ζωογονοῦμε, καί ὅταν θανατώνουμε. Καί ὅταν εἴμαστε ἐλεήμονες καί φιλόανθρωποι, καί ὅταν εἴμαστε σκληροί, ἄτεγκτοι, ἀπάνθρωποι...

Ἐκεῖνος μᾶς χαρίζει τό «εἶναι» καί τό «ἀεὶ εἶναι».

Ἐμεῖς «συμβαλλόμεθα» σ' αὐτό τό «εἶναι», εἴτε μέ τό «εὖ...» εἴτε μέ τό «φεῦ...».

Τί λές, Δέσποτα;

Τί εἶναι ὅλα αὐτά πού ἀκοῦμε, Δέσποτα;

Ἀντί γιά σᾶς, προλαβαίνω καί ἐρωτῶ μόνος μου (ἐκ μέρους σας).

Δέν τά λέω ἐγώ, ἀδελφοί μου καί Ὅσιώτατη Γερόντισσα καί ὀσιώτατες Ἀδελφές.

Τά λένε οἱ πιό γνωστές προσευχές πού καθημερινά ἀπευθύνουμε στόν Θεό.

Τά λένε αὐτά οἱ πιό ὠραῖοι ὕμνοι, πού ἔψελνε μέ σπάνια δύναμη ψυχῆς ἡ μακαρία Γερόντισσα Μακρίνα, ἡ κτιτόρισσα τῶν ψυχῶν καί τῶν ναῶν καί τῶν κτιρίων τῆς Μονῆς (μαζί μέ τόν μακαριστό Γέροντα Δαμασκηνό καί ὅλες ἐσᾶς τίς Ἀδελφές μέ ἐπικεφαλῆς τήν νέα Γερόντισσά σας Μακρίνα)...

Λοιπόν, προσευχόμεθα:

«Βασιλεῦ οὐράνιε... τό Πνεῦμα τῆς Ἀληθείας [δηλ. τό Πνεῦμα πού περιχωρεῖται στόν Υἱό τοῦ Πατρός, στήν Αὐταλήθεια]... ὁ πανταχοῦ παρών καί τά πάντα πληρῶν...».

Αὐτός (σύν Πατρί καί Υἱῷ) μέ τήν μία Τριαδική θεϊκή Του χάρη «πληροῖ» τά πάντα καί εἶναι «πανταχοῦ παρών».

Τίποτε ἀπό ὅ,τι ὑπάρχει, δέν μπορεῖ νά ὑπάρχει οὔτε μποροῦσε νά ὑπάρξει, ἔξω ἀπό τήν δική Του θεϊκή θέληση ἐπὶ πάντων.

- «Ἀγίῳ Πνεύματι, ζωαρχία καὶ γέρας·

πάντα γὰρ τὰ κτιστά, ὡς Θεὸς ὦν δυναμοῖ,

συντηρεῖ ἐν Πατρὶ δι' Υἱοῦ δέ» (Ἀντίφωνα β' ἤχου).

- «Ἀγίῳ Πνεύματι πᾶσα ἀγαθοδωρία, ὡς Πατρὶ καὶ Υἱῷ συναστράπτει,

ἐν ᾧ τὰ πάντα ζῆ καὶ κινεῖται» (ἀντίφωνα γ' ἤχου).

(Ὅπως ἀπό τόν Πατέρα καί ἀπό τόν Υἱό, μαζί κι ἀπό τό Ἅγιο Πνεῦμα ἀστράπτει κάθε δῶρο ἀγαθό [καί ἡ ὑπαρξη πάντων]. Σ' αὐτόν ὀφείλουν τήν ζωή καί τήν κίνησή τους τά πάντα.)

- «Ἀγίῳ Πνεύματι τὸ ζῆν τὰ πάντα, φῶς ἐκ φωτός,

Θεὸς μέγας, σὺν Πατρὶ ὑμνοῦμεν αὐτό καὶ τῷ Λόγῳ» (ἀναβαθμοὶ πλ.δ´ ἤχου)

(Ἀπὸ τὸ Ἅγιο Πνεῦμα ὀφείλουν τὴ ζωὴ τους τὰ πάντα, εἶναι τὸ φῶς

ποῦ ἐκπορεύεται ἀπὸ τὸ φῶς, εἶναι μέγας Θεός, τὸ ἀνυμνοῦμε [τὸ συλλατρεύουμε] μαζί μέ τὸν Θεὸ Πατέρα καὶ τὸν Λόγο τοῦ Πατρός.)

Στὸ γνωστὸ τροπάριο τῶν Αἰνῶν τοῦ Γ´ ἤχου ψέλνουμε: «Χαρὰς τὰ ΠΑΝΤΑ πεπλήρωται, τῆς Ἀναστάσεως τὴν πεῖραν εἰληφότα...».

Τὰ πάντα ἔχουν ἤδη γεμίσει ἀπὸ χαρά, διότι ὁ κόσμος (μετὰ τὸ Πάσχα τοῦ Ἀναστάντος) δέν εἶναι πλέον ὁ ἴδιος, ὅπως ἦταν πρὶν τὸ Πάσχα.

Προσεγγίζουμε τώρα τὴν ἀπάντηση στὶς ἀπορίες μας.

Ὁ Θεός εἶναι ἐν Χάριτι «πανταχοῦ παρών», διότι τίποτε, μὰ τίποτε δέν ἔγινε ἀπὸ μόνο του. Τίποτε δέν ὑφίσταται «ἀθέλητο παρὰ Θεοῦ». Τίποτε δέν ὑπάρχει «ἀπρονόητο παρὰ Θεοῦ». Τίποτε δέν ὑπάρχει «ὑφιστάμενο δίχως τὴν βουλή τοῦ Θεοῦ».

ΚΑΙ ΟΜΩΣ!

Διαπιστώνουμε καθημερινά --καὶ τὸ λέει ὁ ἅγιος Ἰωάννης ὁ Θεολόγος- ὅτι «ὁ κόσμος ὅλος κεῖται ἐν τῷ πονηρῷ», βρίσκεται – κεῖται – κοιμᾶται ἐν τῷ πονηρῷ, φαντασιώνεται ἐν τῷ πονηρῷ. Βιώνει μιὰ περίεργη «ὑπαρκτική κατάσταση», ποῦ (ἐνῷ φαίνεται νὰ κάνει τὸ δικό της καὶ ἀναφέρεται στὸν ἑαυτό της) κατὰ βάθος δουλώνεται στὴν τυραννία τῆς φθορᾶς.

Ὁ Διάβολος εἶναι ἀπὸ τὴν ἀρχὴ ὁ ἀκοίμητος ἐχθρὸς τοῦ ἀνθρώπου. Κινούμενος ἀπὸ φθόνον, ὑπέδειξε στοὺς πρωτοπλάστους νὰ παρακούσουν στὴν ἐντολὴ τοῦ φιλανθρώπου Δημιουργοῦ καὶ νὰ ἀκολουθήσουν τὸν ἴδιο στὴν πορεία τῆς ἀπωλείας. Καὶ τώρα, πάλι ἀπὸ φθόνον, βάζει ἐμπόδια σὲ κάθε ἀγωνιζόμενο πιστό. Ὁ ἅγιος Γρηγόριος ὁ Θεολόγος, ποὺ εἶχε ἐμπειρία τῶν δαιμονικῶν ἐπιθέσεων μέχρι καὶ τὰ τελευταῖα ἔτη τῆς ζωῆς του, μὲ παρρησία τὸν ἐπιτιμᾷ:

«Ἦλθες κακοῦργε, ἀλλὰ ξέρω τοὺς σκοποὺς σου.

Ἦλθες, θέλοντας νὰ μοῦ στερήσης τὸ αἰώνιο φῶς...

Πῶς, ἐνῶ εἶσαι σκοτάδι, ἦλθες ὡς φῶς;

Δὲν θὰ μὲ γελάσης μὲ τὴν ἀπάτη σου.

Γιατί πάντοτε μοῦ ξεσηκώνεις πικρὸ πόλεμο, φανερά ἢ κρυφά; Γιατί φθονεῖς τοὺς εὐσεβεῖς ἐξ ἀρχῆς, ἀπὸ τότε ποὺ ἔβγαλες τὸν Ἀδὰμ ἀπὸ τὸν Παράδεισο;

ΥΠΑΡΧΟΥΜΕ, ἐπειδὴ τό θέλησε [τό θέλει ἀχρόνως] ὁ Τριαδικός Θεός.

Ἄλλ' ὅμως ΚΑΤΑΧΡΩΜΕΘΑ τό πολύ λεπτό θεόδοτο δικαίωμα τῆς ἐλευθερίας. Ἡ ἐλευθερία ἐπιλογῆς εἶναι δῶρο τοῦ Θεοῦ, πού δέν τό ἀναιρεῖ ὁ Θεός, ἀκόμη κι ὅταν ἐμεῖς τό καταχρώμεθα.

ΥΠΑΡΧΟΥΜΕ μέσα στήν συνεκτική χάρη τοῦ Θεοῦ...

ἀλλά ὁ ἐκπτωτικός κόσμος ἐθελούσια ἐπιλέγει νὰ ΚΕΙΤΑΙ ἐν τῷ πονηρῷ [ὅπως καί ὁ πονηρός κεῖται ἐν πονηρίᾳ].

Ὑπάρχουμε χωρὶς νὰ μηδενιζόμαστε, ἀλλά...

ὅταν ἐμεῖς «γυρίζουμε τὴν πλάτη» στὸν Θεό, γινόμαστε δοῦλοι ἐν τῷ πονηρῷ.

Ὅποτε χρειάζεται ΕΠΙΣΤΡΟΦΗ στὸν Πατέρα.

Ἡ ὁδὸς τῆς ἐπιστροφῆς εἶναι ἡ ὁδὸς τῆς ἐνανθρωπήσεως τοῦ Κυρίου.

Ὁ τρόπος τῆς ἐπιστροφῆς εἶναι ἡ ὁδευσὴ μας ἐπὶ τῆς ὁδοῦ αὐτῆς, ὁ ἐκκλησιασμός μας ἐν Χριστῷ.

ΒΡΙΣΚΟΜΑΣΤΕ ἤδη στήν τελικὴ ἀπάντηση τοῦ ἀρχικοῦ ἐρωτήματος: πῶς (ἐνῶ ὁ Θεός εἶναι «ὁ πανταχοῦ παρὼν καί τά πάντα παρὼν»), δυστυχῶς στὸν κόσμο ἐνεργεῖ ἀλλότριο πνεῦμα; Πῶς στήν παροῦσα ὄψη τῆς κοσμικῆς ἱστορίας συντελοῦνται σχεδόν τά πάντα ἀθεεῖ;

Ὁ Θεός μᾶς χάρισε τήν ἐλευθερία τῆς γνώμης (κι ἐδῶ ἐντάσσεται προπτωτικά καί μεταπτωτικά ὅλη ἡ πανανθρώπινη ἱστορία).

Μᾶς χάρισε καί τήν ἐλευθερία οἰκείωσης τῆς Χριστοσωτηρίας (ὅστις θέλει...).

Ἄν δέν Τόν θέλουμε, ἂν δέν ἐννοοῦμε νά Τόν λατρεύουμε, παραμένουμε μέν ἀθελήτως στήν θεόσδοτη ὑπαρξη, ἀλλά τήν ἀποστρέφουμε σέ αὐτολατρευτική καί κοσμολατρευτική. Ἐδῶ στήνεται τό σκηνικό τῆς πρόσληψης ἢ τῆς ἀπόρριψης τῆς σωτηρίας...

Ἐδῶ στήνεται τό σκηνικό πρόσληψης ἢ τῆς ἀπόρριψης τῆς σποράς, γιά τήν ὁποία μᾶς ὁμιλεῖ τό σημερινό Εὐαγγελικό ἀνάγνωσμα.

Ὁ Θεός Λόγος μᾶς ἔφτιαξε. Ὁ Θεός Λόγος σαρκωμένος μᾶς ἔσωσε.

Εἶναι ὁ γεωργός-σπορέας τῆς ὑπαρξης καί τῆς σωτηρίας μας.

Ὅλοι γνωρίζουμε καί κατανοοῦμε τήν γνωστή αὐτή Παραβολή.

Ὅμως, μπορούμε νά ποῦμε ὅτι ἐδῶ ἔχουμε μιά παραβολική χριστολογημένη ἐρμηνεία τοῦ κόσμου μας.

Σπόρο καί σπορά ἔχουμε μέ ὅλη τή λατρευτική καί ποιμαντική παρουσία τῆς Ἐκκλησίας, μέ τήν ἀγιότητα καί τήν ἀνθρωπιά ὅλων τῶν Ἀγίων...

Σπόρο καί σπορά ἔχουμε ἀκόμη καί μέ τίς συντυχίες τοῦ βίου, μέ τίς συγκυρίες τῆς ζωῆς καί τοῦ θανάτου.

Γιά παράδειγμα, ἡ μακαριστή Γερόντισσα Μακρίνα ἀποδέχθηκε τήν ἀναπηρία της καί τήν χλεύη τῶν ἄλλων ὡς σπορά σωτηρίας παρά Χριστοῦ, ὡς κάλεσμα τοῦ Θεοῦ «γιά μιά ἀντεπίθεση στοργῆς, κατηχητικῆς προσφορᾶς, ἀφιέρωσης καί ἰσόβιας ἀσκητικῆς ἀγιωσύνης».

Ὁ Κύριος εἶναι ὁ αἰώνιος «σπορεύς τῆς ἀφθάρτου καί ἀθανάτου ζωῆς».

Βουληθεῖς δημιούργησε τήν ὑπαρξη τοῦ σύμπαντος κόσμου.

Κι ὅταν ὁ θεόκτιστος κόσμος ἐξέπεσε, ὁ Θεός σαρκώθηκε, γιά νά ἐκπληρώσει Ἐκεῖνος «τήν καρποφορία» τῆς χριστολογημένης ζωῆς καί ἀφθαρσίας.

Δέν κατάργησε αὐτό πού μᾶς χάρισε:

τήν ἐλευθερία νά γινόμαστε αὐτό πού θά ἔπρεπε νά γίνουμε.

Ὅμως, ἐμεῖς γινόμαστε:

- ἄλλοι κάποιο εἶδος «γῆς μέ ἀγκάθια» ἢ «μέ πέτρες» ἢ «μέ ἀσήμαντη ποιότητα»
- καί ἄλλοι «γῆ ἀγαθή» μέ πολλαπλάσια καρποφορία.

Ὁ μοναδικός Σπορεύς τῆς ὑπαρξης, τῆς ζωῆς, τῆς σωτηρίας, τῆς θεουργίας, μᾶς ἀφήνει ὅχι ἀπλῶς τό περιθώριο τοῦ χρόνου, ἀλλά... τήν ἀπεριόριστα φιλόνητο παρουσία Του.

Γιά νά γινόμαστε ἐδῶ δικοί Του.

Γιά νά παραμένουμε ἀπό ἐδῶ αἰωνίως ἐκεῖ δικοί Του.

Σᾶς τό εὐχομαι ἀπό ψυχῆς.

Καί σᾶς παρακαλῶ νά εὐχεσθε κι ἐσεῖς ὑπέρ ἐμοῦ.

†Ὁ Γουμενίσσης, Ἀξιουπόλεως & Πολυκάστρου Δημήτριος

[Περισσότερες φωτογραφίες στο άλμπουμ:](#)

